

พระธรรมดาเนียล - บทที่ห้าสิบสาม

เปิดเผยนิมิตเชิงพยากรณ์: การเข้าใจวาระสุดท้ายผ่านประสบการณ์ของดาเนียล

Jeff Pippenger

2024-01-17

บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งสิ้นกำลังกล่าวถึงวาระสุดท้ายมากกว่าสมัยของตนเองที่พวกเขาดำรงชีวิตอยู่

“บรรดาผู้เผยพระวจนะในสมัยโบราณแต่ละท่านได้กล่าวไว้เพื่อยุคของเรามากกว่ายุคของท่านเอง ดังนั้นการเผยพระวจนะของท่านจึงยังคงมีผลบังคับสำหรับเรา
‘บรรดาสิ่งเหล่านี้ได้เกิดแก่เขาทั้งหลายเพื่อเป็นเยี่ยงอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งอยู่ในปลายยุคของโลกแล้ว’ 1 โครินธ์ 10:11
‘สิ่งเหล่านั้นเขาทั้งหลายไม่ได้ปฏิบัติการณ์เพื่อประโยชน์ของตนเอง แต่เพื่อประโยชน์ของพวกเรา คือสิ่งซึ่งบัดนี้ได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงถูกส่งลงมาจากสวรรค์ได้แจ้งแก่ท่านแล้ว ซึ่งสิ่งเหล่านี้เองเป็นสิ่งที่เหล่าทูตสวรรค์ปรารถนาจะฟังดู’ 1 เปโตร 1:12”

“พระคัมภีร์ได้สะสมและรวบรวมทรัพย์สินสมบัติของตนไว้สำหรับคนรุ่นสุดท้ายนี้ เหตุการณ์ยิ่งใหญ่ทั้งปวงและกิจอันศักดิ์สิทธิ์เครื่องขริมห้างหลายแห่งประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม ได้เกิดขึ้นแล้ว และกำลังเกิดซ้ำอีกในคริสตจักรในวาระสุดท้ายเหล่านี้” Selected Messages, book 3, 338, 339.

ดาเนียลเป็นตัวแทนของประชากรของพระเจ้า

ผู้ซึ่งในวาระสุดท้ายได้ค้นพบโดยทางพระวจนะเชิงพยากรณ์ว่าพวกเขาได้ถูกกระจัดกระจายไป เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นสู่ความจริงนั้น พวกเขาจำเป็นต้องกระทำคำอธิษฐานตามเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหกให้สำเร็จ และรวมถึงคำอธิษฐานเพื่อเข้าใจความลับเชิงพยากรณ์ประการสุดท้ายซึ่งถูกเปิดเผยออกในเวลาเพียงก่อนที่ระยะแห่งพระกรุณาจะปิดลง ดังที่คำอธิษฐานของดาเนียลในบทที่สองเป็นภาพแทนไว้ หากและเมื่อใดที่พวกเขาเข้าสู่ประสบการณ์ของดาเนียล ทูตกาเบรียลจะมาแต่ต้อง แจ้งแก่พวกเขา และกล่าวกับพวกเขา เพื่อประสงค์จะประทาน “ทักษะและความเข้าใจ” แก่พวกเขา บรรดาผู้มีปัญญาคือผู้ที่ “เข้าใจ” “ความรู้ที่เพิ่มขึ้น” เมื่อความลับเชิงพยากรณ์ประการหนึ่งถูกเปิดเผยออก.

และท่านได้แจ้งแก่ข้าพเจ้า และพูดกับข้าพเจ้า และกล่าวว่า โอ ดาเนียล บัดนี้ข้าพเจ้าได้ออกมาเพื่อให้ท่านมีสติปัญญาและความเข้าใจ เมื่อเริ่มต้นคำวิงวอนของท่าน พระบัญชาก็ได้ออกมา และข้าพเจ้าได้มาเพื่อสำแดงแก่ท่าน เพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักยิ่งนัก ฉะนั้นจงเข้าใจเรื่องนั้น และพิจารณานิมิตนั้น ดาเนียล 9:22, 23

นิมิตซึ่งดาเนียลได้รับคำสั่งให้พิจารณานั้นคือ นิมิต “mareh” แห่งการปรากฏ กาเบรียลยังมีได้ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสิ้นในบทที่แปด เมื่อเขาได้รับคำสั่งให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิต “mareh” ในบทที่เก้า เขาได้กลับมาเพื่อทำการอธิบายให้ครบถ้วน ในบทที่เก้า ดาเนียลมิได้ดำเนินชีวิตอยู่ในช่วงเวลาของอาณาจักรบาบิโลนอีกต่อไป แต่อยู่ในประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิมีโด-เปอร์เซีย

เมื่อกาเบรียลส่งดาเนียลให้ “เข้าใจถ้อยคำ” และให้ “พิจารณานิมิต” เขากำลังกำหนดให้เห็นถึงกระบวนการแห่งการจำแนกแยกแยะทางความคิดซึ่งเขาปรารถนาให้ดาเนียลกระทำ คำที่แปลว่า “เข้าใจ” และ “พิจารณา” นั้นเป็นคำภาษาฮีบรูคำเดียวกัน คำนั้นคือ “biyn” และมีความหมายว่า แยกแยะในทางความคิด ส่วนคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “matter” คือ “dabar” และมีความหมายว่า “พระวจนะ”

ดังนั้น กาเบรียลจึงกำลังบอกดาเนียล และบรรดาผู้ที่เขาเป็นตัวแทนในยุคสุดท้าย ให้แบ่งแยกพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

จงศึกษาเพื่อสำแดงตนว่าเป็นที่ทรงรับรองของพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องอับอาย โดยแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง 2 ทิโมธี 2:15

คำว่า “matter” ดาเนียลก็ใช้เช่นกันในบทที่สิบ ข้อหนึ่ง ซึ่งแปลไว้สามครั้งว่า “thing”

ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย มีสิ่งหนึ่งทรงสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ซึ่งมีนามว่าเบลเทซซซาร์; และสิ่งนั้นเป็นความจริง แต่เวลากำหนดนั้นยาวนาน: และท่านเข้าใจสิ่งนั้น และมีความเข้าใจในนิมิตนั้น ดาเนียล 10:1

ในข้อนั้น คำว่า “นิมิต” คือ นิมิต “mareh” แห่งการปรากฏ และดาเนียลก็มีความเข้าใจทั้งในเรื่องนั้น (matter) และในนิมิต (“mareh”) ด้วย ในข้อยี่สิบสามของบทที่เก้า กาเบรียลได้สั่งสอนดาเนียลให้แบ่งแยกเรื่องนั้นกับนิมิตอย่างถูกต้อง และในข้อหนึ่งของบทที่สิบ เขามีความเข้าใจทั้งในเรื่องนั้น (thing) และในนิมิต (“mareh”) กาเบรียลกำลังบอกดาเนียลในบทที่เก้าว่า ให้ตระหนักถึงความแตกต่าง (แบ่งแยกอย่างถูกต้อง) ระหว่างเรื่องนั้นกับนิมิต นิมิตนั้นคือนิมิต “mareh” และ “เรื่องนั้น” หรือ “สิ่งนั้น” คือนิมิต “chazon”

ในบทที่แปด นิมิตทั้งสองได้รับการระบุ และมีการชี้ให้เห็นความแตกต่างกัน เพราะดาเนียลปรารถนาจะเข้าใจนิมิต “chazon” แต่กาเบรียลได้รับคำสั่งให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิต “mareh” เมื่อกาเบรียลเริ่มงานของตนในการทำให้ดาเนียลเข้าใจ “เรื่อง” และ “นิมิต” เขาแจ้งแก่ดาเนียลให้สังเกตว่า นิมิตทั้งสองนี้เป็นนิมิตที่แตกต่างกันสองประการ

และท่านได้แจ้งแก่ข้าพเจ้า และสนทนากับข้าพเจ้า และกล่าวว่า โอ ดาเนียล บัดนี้ข้าพเจ้าได้ออกมาเพื่อให้เจ้าได้ปัญญาและความเข้าใจ ตั้งแต่เริ่มต้นการวิงวอนของเจ้า พระบัญชาก็ได้ออกมา และข้าพเจ้าได้มาเพื่อแสดงแก่เจ้า เพราะเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้รับความรักยิ่งนัก ฉะนั้นจงเข้าใจเรื่องนั้น และพิจารณานิมิตนั้น เจ็ดสิบสี่ปีได้ถูกกำหนดไว้เหนือชนชาติของเจ้าและเหนือนครบริสุทธีของเจ้า เพื่อยุติการละเมิด และเพื่อทำให้บาปสิ้นสุดลง และเพื่อทำการลบมลทินบาป และเพื่อนำความชอบธรรมอันเป็นนิมิตเข้ามา และเพื่อฝึกนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อเฉลิมสถานบริสุทธีที่สุด ฉะนั้นจงรู้และเข้าใจว่า ตั้งแต่การออกพระบัญชาให้ฟื้นฟูและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นเจ้านาย จะเป็นเจ็ดสิบสี่ปีและหกสิบสองปี ถนนจะถูกสร้างขึ้นใหม่ และกำแพงด้วย แม้ในยามลำบากยิ่ง และภายหลังหกสิบสองปีนั้น พระเมสสิยาห์จะถูกตัดออก แต่ไม่ใช่เพื่อตนเอง และชนชาติของเจ้านายผู้ที่จะมานั้นจะทำลายนครและสถานบริสุทธี และที่สุดปลายของมันจะมาพร้อมกับน้ำท่วม และจนถึงที่สุดแห่งสงคราม ความรกร้างถูกกำหนดไว้แล้ว และเขาจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากตลอดหนึ่งปี และในท่ามกลางปีนั้น เขาจะกระทำให้เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาธัญญาหารยุติลง และเพราะสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่แผ่กระจายออกไป เขาจะกระทำให้มันรกร้าง แม้จนถึงวาระสุดท้าย และสิ่งที่ได้ถูกกำหนดไว้ นั้นจะถูกหลงบนผู้ที่รกร้าง ดาเนียล 9:22-27.

กาเบรียลประสงค์ให้ดาเนียลตระหนักว่า องค์ประกอบของทั้งนิมิต “chazon” และนิมิต “mareh” จะถูกรวมอยู่ในการตีความที่ท่านมอบแก่ดาเนียล การตีความนั้นกำลังจะกล่าวถึงนิมิตทั้งสอง และเป็นความรับผิดชอบของดาเนียลที่จะจำแนกนิมิตซึ่งกล่าวถึงการเหยียบบ่าสถานนมัสการและกองทัพออกจากนิมิตซึ่งนำไปสู่การปรากฏของพระคริสต์ในอภิสุทธิสถานเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844.

กาเบรียลชี้ให้เห็นว่า นับตั้งแต่พระราชกฤษฎีกาของอารทาเซอร์ซีสในปี 457 ก่อนคริสตกาล จะมีระยะเวลาสี่ร้อยเก้าสิบปีซึ่งถูก "ตัดออก" จากระยะเวลาสองพันสามร้อยปีแห่งนิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้า ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่กำหนดไว้เป็นพิเศษสำหรับพวกยิว ในข้อพระคัมภีร์ที่เพิ่งอ้างถึงนั้น คำว่า "กำหนดไว้" ปรากฏอยู่สามครั้ง แต่เป็นคำภาษาฮีบรูสองคำที่แตกต่างกัน ซึ่งทั้งสองคำได้รับการแปลว่า "กำหนดไว้" ในข้อเหล่านั้น ครั้งแรกทีกล่าวถึงคำว่า "กำหนดไว้" อยู่ในข้อยีสิบสี่ และคำภาษาฮีบรูคำนั้นคือ "chathak" ซึ่งมีความหมายว่า "ตัดออก"

ข้อความนี้ชี้ให้เห็นว่า

อิสราเอลได้รับช่วงเวลาแห่งการทดลองซึ่งเริ่มต้นด้วยพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สามของอารทาเซอร์ซีส และจะสิ้นสุดลงเมื่อสเทเฟนถูกขว้างด้วยก้อนหินจนตายในปี ค.ศ. 34 ช่วงเวลาสี่ร้อยเก้าสิบปีนั้นถูก "ตัดออก" และเป็นตัวแทนของช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่สั้นกว่าภายในคำพยากรณ์ที่ยาวกว่าซึ่งมีระยะเวลาสองพันสามร้อยปี จำนวน "สี่ร้อยเก้าสิบ" เป็นสัญลักษณ์ของเวลาแห่งการทดลอง ดังที่พระเยซูทรงเป็นพยานไว้

แล้วเปโตรมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์ทำผิดต่อข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะยกโทษให้เขากี่ครั้ง? ถึงเจ็ดครั้งหรือ?" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราไม่ได้บอกท่านว่า ถึงเจ็ดครั้ง แต่ถึงเจ็ดสิบคูณเจ็ด" มัทธิว 18:22

การอภัยมีจุดสิ้นสุด และจุดสิ้นสุดนั้นถูกแทนด้วยจำนวน "สี่ร้อยเก้าสิบ" ปี "สี่ร้อยเก้าสิบ" ปีเป็นระยะเวลาแห่งการทดลองสำหรับพวกยิว นับตั้งแต่การปลดปล่อยของพวกเขาจนถึงเวลาที่พวกเขาทำให้ถ้วยแห่งช่วงเวลาแห่งการทดลองของตนเต็มบริบูรณ์ในการเอาหินขว้างสเทเฟนให้ตาย "สี่ร้อยเก้าสิบ" ปียังเกี่ยวเนื่องกับคำสาปแห่ง "เจ็ดเท่า" ในเลวีนิติ บทที่ยีสิบหก อีกด้วย ในพระคัมภีร์มีเพียงสองแห่งเท่านั้นที่กล่าวถึงแผ่นดินซึ่งได้ชื่นชมสละบาโตของตน แห่งแรกพบได้ในเลวีนิติ บทที่ยีสิบหก

และถ้าท่านทั้งหลายยังไม่ยอมฟังเราเพราะเหตุทั้งสิ้นนี้ แต่ยังประพฤติดนเป็นปฏิปักษ์ต่อเราแล้ว เราก็จะประพฤติดต่อท่านทั้งหลายเป็นปฏิปักษ์ด้วยความกริ้ว และเรา คือเรานั่นเอง จะตีสอนท่านทั้งหลายเป็นเจ็ดเท่าเพราะบาปของท่านทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะกินเนือบุตรชายของตน และจะกินเนือบุตรสาวของตนด้วย และเราจะทำลายปูชนียสถานสูงของท่านทั้งหลาย จะโค่นรูปเคารพของท่านทั้งหลายลง และจะโยนซากศพของท่านทั้งหลายทับบนซากรูปเคารพของท่านทั้งหลาย และจิตวิญญาณของเราจะเกลียดชังท่านทั้งหลาย และเราจะทำให้เมืองทั้งหลายของท่านทั้งหลายกลายเป็นที่รกร้าง และนำสถานนมัสการทั้งหลายของท่านทั้งหลายไปสู่ความพินาศ และเราจะไม่ดมกลิ่นหอมแห่งเครื่องหอมของท่านทั้งหลาย และเราจะทำให้แผ่นดินนั้นเป็นที่รกร้าง และบรรดาศัตรูของท่านทั้งหลายผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในนั้นจะประหลาดใจเพราะเหตุนั้น และเราจะกระจายท่านทั้งหลายไปท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และจะชักดาบไล่ตามท่านทั้งหลายไป และแผ่นดินของท่านทั้งหลายจะเป็นที่รกร้าง และเมืองทั้งหลายของท่านทั้งหลายจะกลายเป็นที่ร้าง แล้วแผ่นดินนั้นจะได้ชื่นชมกับปีสละบาโตของมัน ตลอดเวลาที่มันนอนรกร้างอยู่ และท่านทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินของศัตรูของตน แม้ในเวลานั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และชื่นชมกับปีสละบาโตของมัน ตลอดเวลาที่มันนอนรกร้างอยู่นั้น มันจะได้หยุดพัก เพราะมันไม่ได้หยุดพักในปีสละบาโตของท่านทั้งหลาย เมื่อท่านทั้งหลายอาศัยอยู่บนนั้น เลวีนิติ 26:27-35

การลงโทษแห่ง "เจ็ดเท่า" ซึ่งถูกกล่าวถึงสี่ครั้งในบทที่ยีสิบหก

บ่งชี้ว่าเมื่อประชากรของพระเจ้าถูกกระจัดกระจายไปแล้ว แผ่นดินนั้นก็จะ "ชื่นชมยินดีในสละบาโตของตน" ดาเนียลและสหายผู้ประเสริฐทั้งสามได้ถูกกระจัดกระจายไปยังแผ่นดินของศัตรู

เพื่อให้คำสาปแช่งของโมเสสสำเร็จ และการกระจัดกระจายเป็นเวลาสิบเจ็ดสิบปีนั้น เป็นบทเรียนเชิงสัญลักษณ์ถึงการกระจัดกระจายตลอดสองพันห้าร้อยยี่สิบปีนั้น เป็นบทเรียนเชิงพยากรณ์ที่ใช้เป็นภาพประกอบ คล้ายกับความแห้งแล้งสามปีครึ่งในสมัยเอลิยาห์ระหว่างการกดขี่ข่มเหงของเยเซเบล สามปีครึ่งนั้นเป็นตัวแทนของสามปีครึ่งเชิงพยากรณ์ ซึ่งเท่ากับหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งการปกครองของสันตะปาปา ตั้งแต่ปี 538 จนถึง 1798 เจ็ดสิบปีนั้นเป็นสัญลักษณ์ของ "เจ็ดเท่า" เช่นเดียวกับที่สามปีครึ่งเป็นสัญลักษณ์ของถิ่นทุรกันดารตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี เจ็ดสิบปีแห่งการเป็นเชลยของดาเนียลซึ่งเยเรมีย์ได้ระบุไว้ นั่น เป็นตัวแทนของ "สิริ้อยเก้าสิบ" ปี

และพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายทรงส่งผู้สื่อสารของพระองค์ไปหาพวกเขาอยู่เสมอ ทรงส่งแต่เข้าตรู เพราะพระองค์ทรงส่งสารประชากรของพระองค์และที่ประทับของพระองค์ แต่พวกเขากลับเยาะเย้ยผู้สื่อสารของพระเจ้า ดูหมิ่นพระวาจนะของพระองค์ และข่มเหงผู้เผยพระวาจนะของพระองค์ จนพระพิโรธของพระยาห์เวห์พลุ่งขึ้นต่อประชากรของพระองค์ กระทั่งไม่มีทางเยียวยาได้อีก ฉะนั้นพระองค์จึงทรงนำกษัตริย์แห่งชนเคลเดียมาต่อสู้กับพวกเขา ผู้ซึ่งประหารชายหนุ่มของพวกเขาด้วยดาบในนิเวศแห่งสถานบริสุทธิ์ของพวกเขา และไม่มีความกรุณาต่อชายหนุ่มหรือหญิงสาว คนชรา หรือผู้ท้องเพราะชรา พระองค์ทรงมอบพวกเขาทั้งหมดไว้ในมือของเขา และภาชนะทั้งสิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก ทั้งทรัพย์สมบัติแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรัพย์สมบัติของกษัตริย์และของบรรดาเจ้านายของพระองค์ ทั้งหมดนี้เขาได้นำไปยังบาบิโลน แล้วพวกเขาก็เผาพระนิเวศของพระเจ้า และทำลายกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และเผาพระราชวังทั้งสิ้นของเมืองนั้นด้วยไฟ และทำลายภาชนะอันงดงามทั้งสิ้นของเมืองนั้น ส่วนผู้ที่รอดพ้นจากดาบนั้น เขาก็กวาดต้อนไปยังบาบิโลน และที่นั่นพวกเขาเป็นผู้รับใช้ของเขาและของบุตรทั้งหลายของเขา จนถึงรัชกาลแห่งราชอาณาจักรเปอร์เซีย เพื่อให้พระวาจนะของพระยาห์เวห์โดยปากของเยเรมีย์สำเร็จ จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมสบาโตของมัน เพราะตลอดเวลาที่มันรกร้างอยู่นั้น มันก็ได้ถือสบาโต เพื่อให้ครบเจ็ดสิบปี ครั้นในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสมุขัตริย์แห่งเปอร์เซีย เพื่อให้พระวาจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งตรัสโดยปากของเยเรมีย์สำเร็จ พระยาห์เวห์ทรงเร้าใจไซรัสมุขัตริย์แห่งเปอร์เซีย เพื่อให้ท่านทรงประกาศไปทั่วราชอาณาจักรทั้งสิ้นของท่าน และทรงประกาศเป็นลายลักษณ์อักษรด้วยว่า "ไซรัสมุขัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ประทานราชอาณาจักรทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ได้ทรงกำชับเราให้สร้างพระนิเวศถวายพระองค์ ณ กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ ในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ในบรรดาประชากรทั้งสิ้นของพระองค์ มีผู้ใดบ้าง? ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาทรงสถิตกับเขา และให้เขาขึ้นไปเถิด" 2 พงศาวดาร 36:15-23

ข้ออ้างอิงเพียงสองแห่งในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการที่แผ่นดินได้ชื่นชมกับสบาโตของตนเองนั้น ส่วนเกี่ยวข้องกับกระจัดกระจายของชนชาติของพระเจ้าและการเป็นเชลยนานเจ็ดสิบปี ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ทำให้แผ่นดินได้ชื่นชมกับสบาโตของตนเอง ครบเท่ากับจำนวนสบาโตทั้งหลายที่พวกยิวมิได้ยอมให้แผ่นดินได้พักผ่อน การที่แผ่นดินได้พักอยู่เจ็ดสิบปีนั้น เป็นภาพแทนของจำนวนปีทั้งหมดที่การกบฏต่อพระบัญญัติซึ่งกำชับให้ปล่อยให้แผ่นดินได้พักนั้นได้ดำเนินมา คณิตศาสตร์อย่างง่ายชี้ให้เห็นว่า ใน "สิริ้อยเก้าสิบ" ปีแห่งการกบฏ จะมีจำนวนรวมเจ็ดสิบปีที่แผ่นดินมิได้พักผ่อน

สี่ร้อยเก้าสิบปีถูกกำหนดตัดออกจากสองพันสามร้อยปี เป็นช่วงเวลาแห่งการทดลองสำหรับพวกยิว และ "สี่ร้อยเก้าสิบ" ปีนั้นมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับการกระจัดกระจายตลอด "เจ็ดเวลา" แห่งเลวีนิติ 26

นิมิต "chazon" ว่าด้วยการถูกเหยียบย่ำ และนิมิต "mareh"

ว่าด้วยการปรากฏขึ้นเมื่อสิ้นสุดสองพันสามร้อยปีนั้น เป็นสิ่งที่แยกจากกัน แต่ก็มีเชื่อมโยงกันโดยตรง ดังเช่นในกรณีของดาเนียล ประชากรของพระเจ้าจะต้องจำแนกนิมิตทั้งสองนี้ให้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็ต้องตระหนักถึงความเชื่อมโยงซึ่งกันและกันของนิมิตทั้งสองนั้น การเป็นเชลยอยู่เจ็ดสิบปี ซึ่งนำไปสู่พระราชกฤษฎีกาสถาบันที่อนุญาตให้พวกยิวกลับไปและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ เป็นภาพแทนของ "สี่ร้อยเก้าสิบ"

ปีแห่งการกบฏของพวกยิวต่อพันธสัญญาเรื่องการปล่อยให้แผ่นดินได้พักผ่อน

เมื่อพระราชกฤษฎีกาสถาบันที่สามระบุโอกาสของพวกเขาในการกลับคืนและสร้างขึ้นมาใหม่ พวกเขาได้รับ "สี่ร้อยเก้าสิบ" ปีแห่งเวลาทดลอง เพื่อให้ถูกทดสอบด้วยช่วงเวลาเดียวกันกับความไม่เชื่อฟังของพวกเขาได้ นำไปสู่การทำลายกรุงเยรูซาเล็มและการกระจัดกระจายของพวกเขาไป หลังจากสิ้นสุด "สี่ร้อยเก้าสิบปี" ชุดที่สอง ความไม่เชื่อฟังของพวกเขาจะนำมาซึ่งการทำลายกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง และการกระจัดกระจายของพวกเขาท่ามกลางบรรดาคนต่างชาติ

การกระจัดกระจายไปสู่การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีนั้น มีมาก่อนแล้วด้วยการกบฏเป็นเวลาสี่ร้อยเก้าสิบปี และต่อมา การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีนั้นก็ถูกติดตามด้วยการกบฏเพิ่มเติมอีกสี่ร้อยเก้าสิบปี

ช่วงระยะเวลา "สี่ร้อยเก้าสิบ" ปีแรก ซึ่งก่อให้เกิดเจ็ดสิบปีที่แผ่นดินได้พักสงบ

ได้สิ้นสุดลงพร้อมกับการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นสุด "สี่ร้อยเก้าสิบ"

ปีที่ถูกตัดออกจากสองพันสามร้อยปีนั้น กรุงเยรูซาเล็มก็ถูกทำลายอีกครั้งหนึ่ง

เพราะพระเยซูทรงใช้จุดเริ่มต้นของสิ่งหนึ่งเป็นภาพประกอบถึงจุดจบของสิ่งนั้นอยู่เสมอ

การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีของอิสราเอลฝ่ายตัวอักษรในบาบิโลนฝ่ายตัวอักษร

เป็นสัญลักษณ์ของการกระจัดกระจายเป็น "เจ็ดกาลเวลา" และซิสเตอร์ไวท์ระบุว่า

การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีของอิสราเอลฝ่ายตัวอักษรในบาบิโลนฝ่ายตัวอักษรนั้น เป็นแบบอย่างของการเป็นเชลยหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีของอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณในบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณ.

"คริสตจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกตกอยู่ในสภาพเชลยอย่างแท้จริงตลอดช่วงเวลาอันยาวนานแห่งการข่มเหงอย่างไม่ลดละนี้ เช่นเดียวกับที่บุตรทั้งหลายของอิสราเอลถูกกักไว้เป็นเชลยในบาบิโลนตลอดช่วงเวลาแห่งการเป็นเชลยนั้น" Prophets and Kings, 714.

หนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีตั้งแต่ปี ค.ศ. 538 ถึง 1798 เป็นแบบอย่างของ "เจ็ดกาลเวลา" เมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปี พวกยิวได้กลับมาเพื่อฟื้นฟูและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่

การกลับมาของพวกเขาในระหว่างพระราชกฤษฎีกาทั้งสามได้กำหนดจุดเริ่มต้น (457 ปีก่อน ค.ศ.)

ของสองพันสามร้อยปีแห่งนิมิต "มารห์" ซึ่งนำไปสู่การปรากฏของพระคริสต์ในอภิสุทธิสถานเมื่อวันที่ 22

ตุลาคม ค.ศ. 1844 พระราชกฤษฎีกาทั้งสามได้กำหนดจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์

และจำเป็นต้องมีพระราชกฤษฎีกาครบทั้งสามฉบับเพื่อให้ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์เริ่มต้นขึ้น

แม้ว่าพวกเขาจะเริ่มกลับมาและสร้างขึ้นมาใหม่ตั้งแต่พระราชกฤษฎีกาฉบับแรกของไซรัสก็ตาม

"กฤษฎีกานั้นปรากฏอยู่ในบทที่เจ็ดของหนังสือเอสรา ข้อ 12-26 ในรูปแบบที่สมบูรณ์ที่สุด กฤษฎีกานี้ออกโดยอารทาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ในปี 457 ก่อน ค.ศ. แต่ใน เอสรา 6:14 กล่าวว่าพระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้า ณ กรุงเยรูซาเล็มได้ถูกสร้างขึ้น 'ตามพระบัญชา [กฤษฎีกา, 'เชิงอรรถ] ของไซรัส และดาร์อัส และอารทาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย' กษัตริย์ทั้งสามองค์นี้

โดยการริเริ่ม การยืนยันซ้ำ และการทำให้กฤษฎีกาสมบูรณ์
ได้นำกฤษฎีกานั้นไปสู่ความครบถ้วนสมบูรณ์ตามที่คำพยากรณ์กำหนดไว้
เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งจุดเริ่มต้นของ 2300 ปี เมื่อนับเอาปี 457 ก่อน ค.ศ.
ซึ่งเป็นเวลาที่กฤษฎีกาเสร็จสมบูรณ์ เป็นวันที่แห่งพระบัญชา
ก็เห็นได้ว่ารายละเอียดทุกประการของคำพยากรณ์เกี่ยวกับเจ็ดสิบสัปดาห์ได้สำเร็จครบถ้วนแล้ว” The
Great Controversy, 326.

ตั้งแต่ปี 1798 จนถึงปี 1844 ทูตสวรรค์สามองค์แห่งพระธรรมวิวรณ์ได้เข้าสู่ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์
และเช่นเดียวกับที่พระราชกฤษฎีกาทั้งสามฉบับเป็นเครื่องหมายการเริ่มต้นของคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปี
ทูตสวรรค์ทั้งสามองค์นั้นก็เป็เครื่องหมายการสิ้นสุดของคำพยากรณ์นั้นด้วย
ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์สิ้นสุดลงพร้อมกับการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
เช่นเดียวกับที่มันได้เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการมาถึงของพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สาม
เพราะพระเยซูทรงระบุจุดจบของสิ่งหนึ่งไว้คู่กับจุดเริ่มต้นของสิ่งนั้นอยู่เสมอ

พวกยิวเริ่มกลับคืนมาภายใต้กฤษฎีกาฉบับแรก และในประวัติศาสตร์ของกฤษฎีกาฉบับที่สอง
พวกเขาก็สร้างพระวิหารเสร็จสิ้น ทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และก่อนวันนั้น พวกเขา
กมิลเลอไรต์ได้สร้างพระวิหารฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งพวกเขาได้ออกจากบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณมาเพื่อบูรณะ
นั้นเสร็จสิ้นแล้ว พระวิหารนั้นจำต้องสร้างให้แล้วเสร็จ เพราะในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
ผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญาจะต้องเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างฉับพลัน
พระวิหารนั้นคือประชากรกมิลเลอไรต์ผู้ได้เข้าสู่พันธสัญญาในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
และซึ่งเปโตรระบุว่าพวกเขาเป็นพระวิหาร.

ท่านทั้งหลายก็เช่นกัน ในฐานะศิลามีชีวิต กำลังถูกก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นปโรหิตบริสุทธิ์
เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ 1 เปโตร 2:5

พระวิหารของขบวนการกมิลเลอไรต์ถูกสร้างขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1798 ถึงปี ค.ศ. 1844 ซึ่งเป็นเวลาสี่สิบหกปี
หรือในเชิงคำพยากรณ์คือสามวัน เพราะพระคริสต์ทรงระบุว่าต้องใช้เวลาสามวันในการยกพระวิหารขึ้นใหม่.

เทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงพบคนที่ขายวัว
แกะ และนกพิราบอยู่ในพระวิหาร และพวกคนรับแลกเงินก็นั่งอยู่ที่นั่น
และเมื่อพระองค์ทรงทำแสร้งจากเชือกเส้นเล็ก ๆ แล้ว ก็ทรงขับไล่คนเหล่านั้นทั้งหมดออกไปจากพระวิหาร
ทั้งฝูงแกะและฝูงวัวด้วย และทรงเทเงินของพวกคนรับแลกเงินให้กระจัดกระจาย และคว่ำโต๊ะของเขาเสีย
และตรัสแก่คนที่ขายนกพิราบว่า “เอาสิ่งเหล่านี้ออกไปจากที่นี่
อย่ากระทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นเรือนค้าขาย” เหล่าสาวกของพระองค์จึงระลึกได้ว่ามีเขียนไว้ว่า
“ความรื้อร่นเพื่อพระนิเวศของพระองค์ได้เผาผลาญข้าพระองค์เสียแล้ว” พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า
“พระองค์ทรงสำแดงหมายสำคัญอะไรแก่พวกเรา จึงกระทำสิ่งเหล่านี้ได้?” พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า
“จงทำลายพระวิหารนี้เสีย และในสามวันเราจะยกมันขึ้น” พวกยิวจึงกล่าวว่า
“พระวิหารนี้ได้สร้างมาสี่สิบหกปีแล้ว และท่านจะยกมันขึ้นในสามวันหรือ?”
แต่พระองค์ตรัสถึงพระวิหารแห่งพระกายของพระองค์ ยอห์น 2:13-21

ซิสเตอร์ไวท์ซีให้เห็นว่า เมื่อทูตแห่งพันธสัญญาเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างฉับพลัน
ตามที่ปรากฏเป็นภาพแทนไว้ในพระธรรมมาลาคี
คำพยากรณ์นั้นก็สำเร็จแล้วเมื่อพระคริสต์ทรงชำระพระวิหาร
ดังที่เพ็งได้ระบุไว้ในข้อความจากพระธรรมยอห์น I

“ในการชำระพระวิหารให้พ้นจากบรรดาผู้ซื้อและผู้ขายของโลก พระเยซูทรงประกาศพระพันธกิจของพระองค์ที่จะชำระจิตใจให้พ้นจากมลทินแห่งบาป—จากมลทินที่ปรารถนาอันเป็นฝ่ายโลก จากตัณหาเห็นแก่ตัว จากนิสัยชั่วร้ายที่ทำให้จิตวิญญาณเสื่อมทราม ‘ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และเขาจะเตรียมมรรคาไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเจ้าทั้งหลายแสวงหา จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยนับพลัน คือทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าทั้งหลายพอใจ ดูเถิด ท่านจะมา พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสดังนี้ แต่ใครเล่าจะทนอยู่ได้ในวันแห่งการเสด็จมาของท่าน และใครเล่าจะยืนหยัดได้เมื่อท่านทรงปรากฏ? เพราะท่านเป็นดวงไฟของผู้ถล่ม และดวงสบู่ของคนซัดฟอก และท่านจะประทับนั่งตั้งผู้ถล่มและชำระเงิน และท่านจะทรงชำระบุตรทั้งหลายของเลวี และชะล้างเขาทั้งหลายด้วยทองคำและเงิน เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมมาถวายแด่พระยาห์เวห์ มาลาคีย์ 3:1–3’ The Desire of Ages, 161.”

พระวิหารในยอห์นบทที่สองนั้น ใช้เวลาก่อสร้างสี่สิบหกปี และพระเยซูตรัสว่าพระองค์จะทรงตั้งพระวิหารที่ถูกทำลายขึ้นใหม่ภายในสามวัน ค.ศ. 1798 ถึง ค.ศ. 1844 เป็นระยะเวลาสี่สิบหกปี และสิ่งนี้ชี้ถึงการมาถึงของทูตสวรรค์สามองค์ (วัน) แห่งวิวรณ์บทที่สิบสี่ ซึ่งได้รับการเป็นแบบไว้โดยกฤษฎีกาทั้งสามฉบับที่เริ่มต้นคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปี สี่สิบหกปีนั้นเป็นช่วงเวลาซึ่งพระคริสต์ทรงยกพระวิหารของมิลเลอไรต์ขึ้น เพราะก่อนหน้านี้สถานนมัสการฝ่ายวิญญาณและอิสราเอลฝ่ายวิญญาณได้ถูกบาบิโลนฝ่ายวิญญาณเหยียบย่ำลงแล้ว

เมื่อพระคริสต์ทรงชำระพระวิหารในเทศกาลปีศาจตอนต้นแห่งพันธกิจของพระองค์นั้น พระองค์กำลังทรงทำให้คำพยากรณ์เรื่องทูตแห่งพันธสัญญาผู้จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยนับพลัน ดังที่กล่าวไว้ในพระธรรมมาลาคีย์ สำเร็จเป็นจริง เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 พระคริสต์ได้เสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยนับพลัน และพระองค์ได้ทรงใช้เวลาสี่สิบหกปีในการก่อสร้างพระวิหารที่ถูกทำลายของพระองค์ขึ้นใหม่

“การเสด็จมาของพระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิตของเราเข้าสู่สถานอภิสุทธิเพื่อการชำระสถานนมัสการ ดังที่ปรากฏในดาเนียล 8:14; การเสด็จมาของบุตรมนุษย์มายังผู้ซาราแห่งวันทั้งหลาย ดังที่นำเสนอไว้ในดาเนียล 7:13; และการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเข้าสู่พระวิหารของพระองค์ ดังที่มาลาคีย์ได้พยากรณ์ไว้ ล้วนเป็นคำพรรณนาถึงเหตุการณ์เดียวกัน; และเหตุการณ์นี้ยังได้รับการแสดงเป็นภาพโดยการมาของเจ้าบ่าวสูงานอภิเชกสมรส ซึ่งพระคริสต์ทรงพรรณนาไว้ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ในมัทธิว 25” มหาสงคราม, 426.

ความเดือดพระทัยครั้งแรกสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1798 และการสิ้นสุดของความเดือดพระทัยครั้งสุดท้ายคือปี ค.ศ. 1844 จุดเริ่มต้นของช่วงเวลาสี่สิบหกปี ซึ่งในช่วงนั้นพระคริสต์ได้ทรงยกพระวิหารแบบมิลเลอไรต์ขึ้น ได้เป็นภาพประกอบถึงตอนจบ เพราะทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดต่างถูกกำหนดหมายไว้โดยการยุติความเดือดพระทัยของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ เพราะพระเยซูทรงระบุจุดจบของสิ่งหนึ่งไว้กับจุดเริ่มต้นของสิ่งนั้นเสมอ

เราจะศึกษาคำสั่งสอนของกาเบรียลที่มีต่อดาเนียลต่อไปในบทความถัดไป

“พระธรรมวิวรณ์จะต้องถูกเปิดเผยแก่ประชาชน หลายคนได้รับการสั่งสอนว่าพระธรรมนี้เป็นหนังสือที่ถูกผนึกไว้ แต่แท้จริงแล้วมันถูกผนึกไว้เฉพาะแก่ผู้ที่ปฎิเสธความจริงและความสว่างเท่านั้น ความจริงทั้งหลายที่พระธรรมนี้บรรจุอยู่จะต้องได้รับการประกาศ เพื่อให้ประชาชนมีโอกาสเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้ ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะต้องถูกนำเสนอในฐานะเป็นความหวังเพียงประการเดียวสำหรับความรอดของโลกที่กำลังพิ

นาศ”

“ภยันตรายแห่งวาระสุดท้ายกำลังมาถึงเราแล้ว และในการงานของเรา เราจะต้องเตือนประชาชนถึงอันตรายที่เขาทั้งหลายกำลังเผชิญอยู่ อย่าให้ภาพเหตุการณ์อันศักดิ์สิทธิ์เครื่องขริบซึ่งคำพยากรณ์ได้เปิดเผยไว้ว่าจะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้ ถูกปล่อยผ่านไปโดยมิได้กล่าวถึง เราเป็นผู้สื่อสารของพระเจ้า และเราไม่มีเวลาจะสูญเสีย ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นผู้ร่วมงานกับองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราจะสำแดงความสนใจอย่างลึกซึ้งต่อความจริงทั้งหลายที่พบในหนังสือเล่มนี้ ทั้งด้วยปากกาและด้วยเสียง พวกเขาจะพยายามทำให้สิ่งอัศจรรย์ทั้งหลายที่พระคริสต์เสด็จมาจากสวรรค์เพื่อทรงสำแดงนั้นเป็นที่เข้าใจอย่างชัดแจ้ง” Signs of the Times, July 4, 1906.